

maalet om, hvorvidt de skulde beholde og paa hvilke Betingelser de skulde beholde de bemidlede Medlemmer.

Jeg har nok lagt Mærke til, at den øverste Embedsmand, altsaa Sygekasseinspektøren, i en Redegørelse, som han har udsendt om de Forhandlinger, der har været førte, eller som han har skrevet i Sygekassetidenden, siger, at naar Ordføreren har faaet Paalæg om at sige noget saadant, maa det bero paa et afgjort Fejlsyn paa, hvorledes korrekte og loyale Embedsmænd tænker og handler. Nej, det var slet ikke, fordi man havde et Fejlsyn paa, hvorledes korrekte Embedsmænd tænker og handler, tværtimod, vi er fuldstændig klare over, at Embedsmænd selvfølgelig har den Forpligtelse at hævde deres Mening paa rette Sted, overfor rette vedkommende, og hvis de ikke kan faa deres Mening gennemført — og det er jo ikke altid, det kan lade sig gøre, heller ikke for Embedsmændene —, er det selvfølgelig deres Pligt, naar en Lov er vedtaget, at holde sig til den. De skal føre den ud i Livet, selv om de ikke anser den for at være rigtig. Det er ikke dette, der har givet Anledning til, at der fra Fællesudvalget blev givet Ordførerne Paalæg om at fremhæve det paagældende Forhold, men meget mere, at Ministeren her i Tinget og for Resten ogsaa i Udvalget havde gjort opmærksom paa, at dette, at beholde de bemidlede Medlemmer, kunde føre med sig, at man skulde have særlige Risikoafdelinger for de bemidlede Medlemmer o. s. v. Det var derfor, at Udvalget følte sig foranlediget til at paalægge Ordførerne at sige dette.

Men jeg skal ikke nægte, at det har forbavset mig i ikke ringe Grad at følge de Forhandlinger, der har været førte rundt omkring i Landet i Anledning af den nye Sygekasselov. Jeg har f. Eks. læst i et Referat i „Berlingske Tidende“ om en Generalforsamling, som de sjællandske Sygekasser har holdt den 13. September her i København, at Formanden for de sjællandske Sygekasser kunde sige, at vi nødvendigvis maatte udskille de bemidlede, saa at de dannede deres egen Risikoklasse med særskilt Regnskab for disse Medlemmer, som selv skal dække deres Udgifter, uden at der i Referatet er nogen som helst Berigtigelse af denne fuldstændig forkerte Forstaaelse af, hvad der er Forudsætningen for Lovens Vedtagelse. Jeg læste saa paa ny Referatet, og jeg saa, at der stod, at Sygekasseinspektøren overværede dette Møde. Nu gaar jeg ud

fra som givet, at han straks har forlangt Ordet og gjort opmærksom paa, at det er en stor Misforstaaelse, og citeret det, som stod i Rigsdagstidenden, hvad han selvfølgelig kan udenad, nemlig hvad Ordføreren har sagt, og hvad Ministeren har givet sin Tilslutning, men det er saa overordentlig uheldigt, at der intetsteds i Referatet fra Mødet staar noget om, at Sygekasseinspektøren har berigtiget den omtalte Udtalelse. Jeg nævner ogsaa dette som et Vidnesbyrd om, at der i vor Administration er en Brøst med Hensyn til Om sorgen for, at Lovene bliver gennemført, som det er Forudsætningen fra Rigsdagens Side, at de skal gennemføres. Det er en af de Ting, man maa forlange, at Administrationen, naar der kommer den Slags Misforstaaelser frem om, hvordan Love skal forstaaes, benytter Lejligheden til paa Stedet at rette dem. Og jeg gaar, som sagt, ud fra, at den paagældende Embedsmand har benyttet Lejligheden; kun er det saa uheldigt, at man ikke af Referatet kan se, at hans Modsigelse er kommet frem.

Der er ogsaa et andet Felt indenfor det samme Omraade, hvor jeg synes, man kunde have krævet af Administrationen, at der blev taget mere Hensyn til, hvad der var Rigsdagens Forudsætning. Der er udsendt Mønstervedtægter til samtlige Sygekasser, Mønstervedtægter for de københavnske Sygekasser, for Købstadsygekasserne og for Landsygekasserne. Jeg har med Interesse studeret dem. Hvad Sproget angaar, synes jeg nu ikke, at disse Vedtægter er noget Mønster. Det kunde ikke falde mig ind at lægge den højtærede Indenrigsminister det til Last. Det er mere en Beklagelse, naar jeg siger, at det er overordentlig uheldigt, at det netop skal indtræffe, naar vi har en Indenrigsminister, der er en saadan Sprogets Meister, som den nuværende ubestrideligt er. Det kunde være ret interessant at fremdrage en Del Eksempler. Jeg tør dog ikke komme alt for vidt ind derpaa, men enkelte Eksempler kan jeg ikke nægte mig Tilfredsstillelsen af at nævne. I Mønstervedtægten for Købstadsygekasserne hedder det, at naar nogen begærer at optages i Sygekassen, maa han henvende sig paa Kassens Kontor, udfylde en Blanket o. s. v., Afgørelsen træffes saa af et af Bestyrelsen nedsat Udvalg o. s. v., det er alt sammen godt nok, men saa hedder det, og det har jeg Lyst til at citere ordret: „Efter at den endelige Afgørelse har fundet Sted, regnes Optagelsen fra Begyndelsen af den